

mely nagyobb védelmet nyújtott volna egy üldözöttnek, mint ahogy ő megvédte azt, aki a törvény alapjára helyezkedett.

Igazságszeretete olyan nagy volt, hogy szinte eltakarta legnagyobb emberi érdemét: szívjóságát. Ezért sokan félreismerték: rideg embernek tartották. Azok azonban, akik közelébe jutottak, mind felmelegedtek. A népszerűséget nem kereste. Madách-csal vallotta: „nem az szeret, ki a hibáknak hízeleg“. Ha valakinek a hibáját megmondta, azért tette, mert szerette. Mindenkinek megmondta, mindenkit szeretett.

Szorgalom, igazságszeretet, szívjóság, — három! Ezek közül egy is elég, hogy szívünkben iránta áldó kegyeletet biztosítson. Isten veled!

Kovács Imre

1866—1942.

Kovács Imre magán körökben az életet, a jókedvet és a vidámságot jelentette. Ahol megjelent, ott a gond és aggodalom borongó felhői szétfoszlottak az arcokról, s a jókedv derűje csillogott a szemekben. Ezért szívesen látott vendég volt a társaságokban, hol jóízű anekdotái, amelyek kiapadhatatlanul buzogtak fel emlékezetéből, az első pillanattól kezdve felvillanyozták a jelenlevőket. Még a kis gyermekek is tágra nyitott szemekkel figyelték az „Imre bácsi“ apró mókáit és tréfáit.

De, amilyen vidám és jókedvű volt a magánéletben, éppen olyan komoly és lelkiismeretes lelkipásztori kötelességei teljesítésében. Míg amott a nevetés könnyeit fakasztotta tréfáival és adomáival, addig itt a csalódás, a bánat és szomorúság könnyeit törülte az evangélium biztatásával. Maga is lelkészi családból származott, s a szószék szomszédságában növelkedett. Atyja Kis-Sólymoson pap és esperes volt. Ai legszebb hagyományokkal jött a lelkészi pályára s a családi hagyományokhoz mindig hű maradt. A homoródkeményfalvi egyházközségünkben 1890-ben kezdte meg 44 évre terjedő lelkészi pályafutását, hol egyebek mellett egy szép papi lakás építése és gyönyörű gyümölcsöskert berendezése által tette nevét emlé-

kezetessé. Innen szülőfaluja hívta el édes apja örökébe. Azonban itt nem tudott gyökeret verni és próféta lenni. Rövid ittéléte után Keményfalva hívta vissza szeretett pásztorát. Miután itt a „rábízott“ munkát elvégezte, Bágyon lelkipásztora lett. Innen a háromszékmegyei Kálnokra távozott, hol békés és nyugodt éveket töltve 1934-ben nyugalomba ment. Azóta Kolozsvárt lakott, hol sok vidám órát szerzett jó barátainak és ismerőinek, míg 1942 április 2-án a halál le nem zárta anekdotázó ajkait, mély fájdalmat hagyva jó barátai, de különösen jó felesége, Göncz Ilona lelkében, akivel 51 évet élt boldog házasságban.

Nem a szónokló és vezérkedni szerető, hanem inkább a csendben működő lelkészek közül való volt. Egyházi beszédei az értelmi síkban mozogtak, s tanító természetűek, de igen jól tudott a nép nyelvén szólni. Előadása nyugodt és egyenletes s mint általában egyéniségét, lelkési működését is a természetesség és nemes egyszerűség jellemezték. Emléke sokáig fog élni e földön, lelke pedig megtalálja a „hű szolga“ jutalmát az örökkévalóság honában ... Vári Albert.

Búcsubeszéd

Dr. Varga Béla koporsójánál a kolozsvári unitárius templomban
1942. április 13-án.

Mondotta: Dr. Gelei József egyházi főgondnok.

*Szeretett egykori Egyházfőnk, halóporodban is szeretett
Barátom és ott is tisztelt Kenyerespajtásom!*

A Magyarországi Unitárius Egyház Képviselőtanácsa emlékednek áldozására összehívott gyászülésén engem bízott meg azzal, hogy az Egyház egyeteme, Képviselőtanácsa, intézményei és hitvallásos egyesületei, különösen pedig azoknak a közületeknek nevében, ahol Te ékes értékeid egy életen át szórtad a magyar ifjúság és a magyar unitáriusság lelke gazdagítására, így az Unitárius Kollégium, a Teológiai Akadémia, az Unitárius Irodalmi Társaság és a Dávid Ferec Egylet nevében is örök búcsút mondjak és szívünk feléd áradó nagy tiszteletéről, gyászunk nagy mélységéről és lelkünk nagy felzokogásáról örök tanúságot tegyek.